

Марко Пекельний

Іван Малкович

...ОТОЖ

випросив я врешті у долі

погляд Горгони

і спершу — злодія скам'янив;

все він крав:

і золоті канделябри в церкві,

й останню сорочку в жебрака;

збожеволівши,

він мріяв відшукати і викупити

свою дружину з дитиною,—

бо колись

їх насильно забрали з собою

цигани.

(Перед тим —

він покинув її, молоду і вродливу,

з малою дитиною на руках,

а сам —

повівся із музикантами приبلудними...

а ще перед тим —

вона потрощила його старенькі цимбали,

бо переконалася,

що з музики, як і з візника,

господаря немає),—

але звідки було мені знати про все це? — я бродив

І кам'янив жителів нашого містечка.

Тож по кількох місяцях

важко було перейти моїм містечком,

щоб не спіткнутися об камінну брилу.

І тоді

жахнувся я своїх діянь

і збагнув:

"Ніхто не має права

бути суддею в цьому світі".

У розпачі

спробував я вирвати свої очі,

але вони знову і знову

виростали,
як голови у змія,—
і зажадав я
побачити себе,
але дзеркала і води
не приймали мого відображення.
...Ось вже скільки віків
я боюся дивитися на щось живе;
очі мої навічно опущені додолу —
тож та земля, по якій я ступаю,
все кам'яніє і кам'яніє.
Доношуючи свої залізні черевики,
я однак не втрачаю надії,
що колись нарешті
і я потраплю
під погляд
Горгони.